

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן י"א.

ושווה על יריכו. המוטיין אבל לא צידו זין אכזעמיו וצפלק כדך
חול: גב' לאחרים בטובה. ולא בשכר: מערים ומוכר שלו. כן
עושה כל ימות החג: כדי פרנסתו. בהרווחה ולא מיירי זמני שאין
לו מה יאכל: אבל לא באכז. שמולה זכוטו כדי שיוכל לשחזרו יפה:

מתני' הקובר ממו שלשה ימים
קודם הרגל. הואיל ועיקר אצילות
אינו אלא שלשה ימים: צטלה ממנו
גורם שצטלה. ללאחר הרגל אינו
נריך לנמנו יומת: שמונה ימים.
קודם הרגל צטלה ממנו גורת שלשים
דהואיל והתחיל יום אחד מן השלשים
אינו נריך לשמור כלום לאחר הרגל
דין שלשים אלא * מותר לאלתר
בזכבותם זגיהון ומספורת: שש
עולה. אירע שצטלה זמני אצלו עולה
למנין שצטלה: ואינה מפסקה. ללאחר
שצטלה נריך להשלים שצעה ימי אצלות
עם השצת: והרגלים מפסיקין.
דכי קבר ממו שלשה ימים קודם
הרגל מפסיק האצילות לגמרי ולאחר
הרגל אין משלים כלום: ואין עולין.
דכי קבר ממו שצת הרגל דלא צטלה
ממנו גורת ז' אין ימי הרגל עולין
למנין ז' ימי אצילות אלא לאחר הרגל
נריך לישב ז' ימי אצילות זו היא
סברתה. אבל בהעתק מנאמתי ואין
עולין דכי קבר את ממו שני ימים
לפני הרגל דלא צטלה ממנו גורת
שצעה אין ימי הרגל עולין למנין
שצטלה ימי אצלו אלא לאחר הרגל
נריך לישב ה' ימי אצילות להשלים
לשני ימים שנהג לפני הרגל (6) ואני
אומר כי טעות סופר הוא דמה
שזכר * שלשה ימים לפני הרגל לאו
דוקא ואפילו שעה אחת לפני הרגל
צטלה ממנו גורת שצעה דהרגל
מפסיק: משחרז צים המקדש.
שחין לעגרת שגלומין כל ז' ואינו
אלא יום אחד: כשצת. ודינו כשצת

גליון הש"ס
רש"י ד"ה שמונה
ימים וכו' מותר לאלתר
בהבבובות. ע"י יצמות
מן ע"ל כשני ד"ה מקום
שמות ועין לקמן דף כג
ע"ל חו"ט ד"ה כל שלשים:
ד"ה ואין עולין וכו' ג'
לאו דוקא. קשה לי ה' ה'
בהדא מנאחר לקמן דף כ
ע"ל דלמא דמתני' הש"ס
ג"י דוקא כדלמא"י שם
הלכה כמתנא דין דלאחר
שלשה ימים: תוס' ד"ה
ויחזרו וכו' אפי' שריחא
דלאו מלאכה. ע"י ע"ל דף
י' ע"כ חו"ט ד"ה מכתב:

מוסף רש"י
בטלה הימנו גורת
שבעה. שאין נריך להשלים
אחר הרגל ז' ימי אצלות,
דכיון דעיקר האצילות היינו
ג' ימים ראשונים הוו קודם
לרגל, ציטל הרגל את
האחרונים (ב"ר 10).
שמונה. אם קברו ימי
לפני הרגל, כיון דיום אחד
של שלשים היה קודם הרגל
ציטל הרגל ממנו גורת
שלשים (שם).

ומשווה על יריכו תכלת לציציתו. פירוש ע"י שניו אצל בתפילין
אי אפשר שנינו שזריך כתיבה תמה ובעשיית תפילין
וזינית לא איירי בזמנתי' ושמה אין איסור כי אם בכתיבה וטויה ומה
שנהגו לכתוב צעוגל לא מזינו הימר (6) וכן פירש בתוספות הרב
שם רבו ואפילו על ידי הדחק על

א ושווה על יריכו תכלת לציציתו: גב' ת"ר
כותב אדם תפילין ומוזות לעצמו ושווה על
יריכו תכלת לציציתו ולאחרים בטובה דברי
רבי מאיר ר' יהודה אומר מערים ומוכר את
שלו וחוזר וכותב לעצמו ר' יוסי אומר כותב
ומוכר כדרכו כדי פרנסתו אורי ליה רב לרב
חננאל ואמרי לה רבה בר בר חנה לרב
חננאל הלכה * כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו: ושווה על יריכו תכלת: ת"ר שווה
אדם על יריכו תכלת לציציתו אבל לא באבן
דברי ר' אליעזר וחכמים אומרים אף באבן ר'
יהודה אומר משמו באבן אבל לא בפלך
וחכמים אומרים בין באבן בין בפלך אמר רב
יהודה אמר שמואל וכן א"ר חייא בר אבא
א"ר יוחנן הלכה בין באבן בין בפלך והלכה
כותב כדרכו ומוכר כדי פרנסתו: מתני'
(6) הקובר את ממו שלשה ימים קודם לרגל
בטלה הימנו גורת שבעה שמונה בטלו
הימנו גורת שלשים מפני שאמרו ז' שבת עולה
ואינה מפסקת * רגלים מפסיקין ואינן עולין
ר' אליעזר אומר שמוכר בית המקדש * עצרת
כשבת רבן גמליאל אומר * ראש השנה ר"ח
הכפורים כרגלים וחכמים אומרים * לא כדברי
זה ולא כדברי זה אלא * עצרת כרגלים ראש
השנה ויוה"כ כשבת: גב' אמר רב גורת
בטלו ימים לא בטלו וכן א"ר הונא גורת
בטלו ימים לא בטלו ורב ששת אמר אפילו
ימים נמי בטלו כ"מ ימים לא בטלו שאם לא
גילח ערב הרגל אסור לגלח אחר הרגל
והתניא

רבינו חננאל
ת"ר כותבים תפילין
ומוזות לעצמן, ולאחרים
בטובה, דברי ר' מאיר, ר'
יהודה אומר מערים ומוכר
וחוזר וכותב לעצמו, ר'
יוסי אומר כותב ומוכר
כדרכו כדי פרנסתו. אורי
ליה רב לרב חננאל הלכה
כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו. ושווה אדם על
יריכו תכלת לציציתו.
אסיקנא אמר רב יהודה
אמר שמואל, וכן אמר ר'
חייא בר אבא אמר ר'
יוחנן, טוה אדם בין באבן
בין בפלך. והלכה כותב
ומוכר כדי פרנסתו. מתני'
הקובר את ממו ג' ימים
קודם לרגל בטלה הימנו
גורת שבעה, קברו קודם
לרגל שמונה ימים בטלה
הימנו גורת שלשים, מפני
שאמרו, שבת עולה ואינה
מפסקת רגלים מפסיקין
ואינן עולין. כו. אמר רב
גזירות בטלו ימים לא
בטלו. פי' גזירות בטלו,
נדחו גזירות האבילות גבי
הרגל, שיש לו לגלח
והולות זה מגזירות
האבילות. ואם לא גילח
ערב הרגל אסור לו לגלח
אחר הרגל, כי ימים לא
בטלו.

ספרים תפילין ומוזות כדי למוכרם או כדי להניחם ועוד פי' דלתיא
כרבי יוסי לפי מה שפירש שרבי יוסי מממיר ואין רחיה מכאן
שמותר להניח תפילין דלמא רבי מאיר ורבי יהודה לטעמייהו דסבירא
להו פרק המוצא תפילין (עירובין דף 15: ושם) שצת זמן תפילין [ורב]
ורבה זר בר חנה נמי הכי מצי סברי ואע"ג דכלהו אמוראי דפרק
הקומץ רבה (מנחות דף 10: ושם) משמע דלית להו שצת לאו זמן תפילין
הוא אצל ר' יחזקאל זן אברהם היה מציא מן הירושלמי להתייר להניח

דלומר בירושלמי חד נר גס ארבע תפיליו צחולא דמועדא אחא לקמיה דרב חננאל לו לפי שהיה סופר כדלתיא בזמניה (דף י"א:)
שלחיה לקמיה דרבה זר בר חנה אמר ליה זיל הב ליה תפילין ואת כחך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אחא לקמיה דרב אמר ליה
כתוב ליה פירוש בלא הערמה מתני' פליגא על רב כותב אדם תפילין ומוזות לעצמו הוא לאחר לא רב פתר לה בכותב להניח פירוש רב
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אבל להניחם במועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם ששמעט
שצבות וימים טובים ימימים ימימה מסתבר שפיר דממעט חולו של מועד ולמאן דדריש (מנחות דף 10: לו:) מלך לאות ילאו שצבות וימים טובים
שהן צצמנן אותם שני לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם בדבר האצד אבל קשיא למאי דפרישית לעיל (דף 3. ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדרכין היכי ממעט להו יש לומר הואיל ואוכל מנה ויושב בסוכה אין נריך אות ואם הוא אמת דבחול המועד חייב בתפילין יש
לומר הואיל ועושין מלאכה זו אין אות וימימים ימימה נמי לא ממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: **הקובר את ממו**. להכי נקט
קובר דלציצית מתחלת משעת סתימת הגולל כדלמרינן לקמן (דף 10: לו:) **שלישה ימים**. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרינן
לקמן (שם:) שלשה ימים לכי: **מאי שצמא** * א במלך. הכא הוה נוחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין נריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גילח ערב הרגל כו. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחץ ערב הרגל אס מוצר אס מוצר ערב הרגל אסור דכתיב
רחץ לא כיצם כרגל והשתחא נוחא הא דקתני גורת שצעה צטלו ה' ימים לא צטלו ומיהו קשיא לן דקאמר צמנון שצמם שצמנות
שלשה מצטלת גורת שצעה אפילו לתנא קמא דמצטלת אפילו ימים שצמא אצד שאול רחיה לנמות שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והרייך
פי' דדוקא לא גילח אצל לא כיצם לא דמותר לכבס אפילו לא כיצם שהוא זורך גדול ואין נראה לי טעמו דאם הוא זורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו בשלש עשה קודם הרגל ונכנס ברגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל אסור דכתיב
עד הערב זהו עד שחשכה אס כן לא שייך לקנסו זמנה שלא רחץ ולא כבס וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גבי שצעה מיהו יש לומר דאם
לא רחץ ברגל אסור לרחוך אחר הרגל ועוד יש לומר אצד דנקט סיפא גורת נקט דרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גורת שצעה ה' שני ימים לא צטלה גורת מ"מ פי' אמת מדקאמר צמנון שצמם שצמנות גורת ז' כו' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתחא מימה לי דכי משני שאם לא גילח זו תינת סיפא אצל דרישא דקאמר צטלה הימנו גורת ז' אמאי נקט גורת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גורת תנא נמי רישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גורת ז'
הא שני ימים צטלו גורת הא ימים לא צטלו לענין דנוהג דברים שצניעא: